

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

1. Dies Decemb. Omnes nobis causamur deesse Gratiam: sed justius forsā ipsa sibi queratur Gratiaē deesse nonnullos. S. Bernard. serm. de trip. custod.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

oppignoratum tibi cœlesti promisso annum centesimum, sed hac lege, ut in ejus ævi sustentationem, nihil sis habiturus, nisi quod horæ unius spatio ex aper-
tis potentissimi Principis expromptum thesauris, re-
positurus sis. Fingamus si mavis, unam divinitus tibi
horam concedi, postquam, item divinitus noveris,
mundam, & te cum illo periturum: horam illam te
quæso quàm avarè, ardentè, quàm rapiditate insum-
pseris: & torpemus cæci, & inertes, in nostra meliori
causa, nihil in tota messum æternitate, nisi cujus brevi
nunc vitæ hora sementem fecerimus. Evigilemus tan-
dem, & aliquid sobrii consilii ineamus? seriùs, ocy-
tùs, ubi præcessit culpa, sequetur Pœna.

I. DIES DECEMB.

Omnes nobis causamur deesse Gratiã: sed justius
forsan ipsa sibi queratur Gratiæ deesse nonnullos.
S. Bernard. serm. de trip. custod.

Liberras
I. I.
hominis.

TAcitis paulatim mē sibus, annus
præcipitat ad occasum; & vita
nostra cum illis ad sepulchrum.

Tempus adhuc nobis est accep-
tabile; quia possunt opera nostra esse Deo accepta.
Non erunt porro accepta, nisi fuerint cū Gratiã ejus
incepta, & cum eadem obsoluta. Ut sint talia, non no-
bis deest Gratiã; laborandum nobis est, ne nos desi-
mus Gratiæ. Ne illi nos desimus, in nostrã est potesta-
te, quia fruimur arbitrii nostri plenã libertate. Iraque
liberi

liberi arbitrii, & voluntatis tuæ Dominus es, etiam ad malum Animæ; non eo fine ut malum sequaris, sed eo potius, ut malum fugias. Voluit Deus, te peccare posse; ut tibi meritum sit, non peccasse. Non culpaberis, quia potes: coronaberis, quia potuisti, & non es transgressus. Velles fortasse naturâ impeccabilis esse? velles igitur Deus esse, vel nullum esse, posse peccatum? si nulla posset esse miseria; nec Deus, cui proprium est misereri, posset esse misericors. Displicetne tibi, quod Deus gratiam præstare valeat, & velit? si gratiam malles esse debitum, ingratus es, gratiam non agnoscis. At nequeunt peccare bruta; scio: sed nec honestè agerè; ideo bruta sunt. Animalè te habet, quod possis malum à bono discernere? Hoc Deus potest, quid inde mali?

II. Quòd ad malum te sentis pronum, pœna peccati est: habes gratiam, quâ pronitati resistas. Si necessitate ad malum iapereris, esset vel querelæ, vel excusationi locus. Nunc per gratiam in potestate tua est, malum fugere; quid quereris? Malles imponi tibi à Deo non peccandi necessitatem? Intelligo, putas Deum aut sapientem non fuisse, aut aliter sapere debuisse. Sapientia Dei hoc statuit. Sed nisi rectè utaris libertate, jam gravissima subjectus es servituti. Sic libertas libertate perit. Est hæc mens Publii: *Beneficium accipere, est libertatem vendere.* Inter homines, id est solenne. Contrà: à Deo beneficium accipere, est libertatem emere. Tollitur hæc libertas abusu arbitrii liberi. Est adagium: *Prognantibus molitoribus vae farina.* Vae navi, in quâ nautæ, vectoresque rixantur, aut quæ in partes, ac tabulas dissolvitur. Vae currui, cujus aurigam equi non ferunt!

ferunt! Væ corpori, in quo morbi, in quo quatuor
 qualitarum discordia, in quo membra in ventrem,
 velut pigrum, & voracem insurgunt! Ita væ Gra-
 tiæ, & libertati, ubi homo superior, & inferior
 digladiantur, & affectus inter se divisi altercantur;
 vel tolleretur, vel minuetur; sed Illius jactura tam
 penli habetur, ut parum curent passim homines, si
 Anima sordeat, modò corpus fulgeat. Deplorabat
 olim D. Bernardus, suæ ætatis corruptelam; ac præ-
 fertim res sacras, profanis probrosissimè postponi;
 & tandem addit: *Plus calcaria, quàm Altaria sul-*
gent. Nonne ad illius dicti similitudinem quis verè
 asserat; Plus cænum, quàm cælum; plus haræ, quàm
 Aræ; plus vitiorum propudia, quàm virtutum deco-
 ra æstimantur?

III. Est juris Pontificii effatum: (a) *Hoc capit fiscus,*
quod non capit Christus. Sic peribis; nisi dederis Chri-
 sto, quod debetur Christo: quia hoc capit Aver-
 nus, quod non capit Olympus. Necessè est, pereas,
 nisi Deo pareas. Constat tibi nimis caro, si nimis
 tibi chara sit caro. Mater, quæ nimis est benigna,
 est noverca. Sic nimia in carnem indulgentia, non
 est amor matris, sed odium novercæ. Ut porrò A-
 nima & novercæ, & matris exerceat munus, egre-
 giè explicat S. Zeno serm. 4. ad Neophytos: (a) *O*
bonæ matris charitas diversos genere, ætate, conditione,
suscipiens! necat odio criminum, ut noverca; pia servat,
ut mater; necatque non antea vivificat, quàm omne
virus vetustatis extinguat. Hic prius doleas, ut po-
 stea gaudeas; in terris spinæ, in cælis rosæ; adhuc es
 in area; oportet ergò flendo mittere semina, ut po-
 stea

Pars III.

Ppp

stea

(a) *C. Majores 16. quest. 7. (b) Serm. 4.*

stea cum exultatione portes manipulos: esto sollicitus, & tristis, dum venerit tempus messis. Sicut hoc ipsum gaudis D. Augustinus: (a) *Geme in arca gaudeas in horreo.* Talia sequentur in caelis praemia, qualia praecesserunt in terris opera. Quilibet tuorum operum est filius; quia, nimirum illorum haeres legitimus. Si sis ambitiosus honoris, eris in honore quia opera, quibus aspiras ad honorem, sunt in honore. Ideo honore non est dignus, qui honorem quaerit, sed quem honor quaerit. Verissime igitur Augustinus: (b) *Honore quaerere debet, non ipsum.* Manes semper homo, hoc est, aequè vilis, etiam honore excellior aliis hominibus: *Simia collo aurum gestans, adhuc est simia; & asinus talenta gestans, adhuc more suo rudit;* ut Gregorius Nazianzenus in carmine ad Nicobulum:

Aurum asinus gestans, plus non est corpore praesans.

2. DIES DECEMB.

Satis est Domine, satis est. *Xaverius.*

S. Xaverii I.
laus.

Satis est, vox est non advena in terris, sed incolae in caelis. A quo nunquam Monarcha, audita est haec vox Xaveriana? Quis unquam par Crasso, inter divitias; Alexandro, inter victorias; Augusto, inter honores; Pompeio, inter triumphos; Caesari, inter dignitates; Hannibali, inter trophaea? quis denique fuit tam fortunatus pullus fortunae, ut pronuntiaverit illas binas voculas, Satis est? Sed licet Xaverio satis fuerit gaudiorum; nunquam tamen satis laborum. Quis unquam aut obeundine-

(a) *Sorm. 254. de temp.* (b) *Hom. 13. & 50.*